ROBERT GALBRAITH

EL CANT DEL CUCUT

Proa

El cant del cucut

Robert Galbraith

El cant del cucut

Traducció d'Aurora Bellester i Josefina Caball

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: novembre del 2013

© Robert Galbraith Limited.

Es ratifiquen els drets morals de l'autor.

Tots els personatges i fets de la novel·la, llevat dels que són clarament de domini públic, són ficticis, i qualsevol semblança amb persones reals, vives o mortes, és merament accidental.

Títol original: The Cuckoo's Calling
Publicat a la Gran Bretanya per Sphere (2013)
© de la traducció: 2013 Aurora Bellester i Josefina Caball

Drets exclusius en llengua catalana:
Raval Edicions SLU, Proa
Pedro iPons, 9-11
08034 Barcelona
www.proa.cat

ISBN:
Dipòsit Legal:
Composició: Víctor Igual, SL
Impressió:

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

A l'autèntic Deeby
amb molt d'agraïment

Per què vas néixer quan queia la neu?
Hauries d'haver arribat amb el cant del cucut,
o quan els raïms, encara verds, pengen del gotim,
o, si més no, quan les orenetes es congrien
per al seu vol llunyà
en morir l'estiu.

Per què vas morir quan s'esquilen els xais?
Hauries d'haver mort amb la caiguda de les pomes,
quan al saltamartí li vénen les trifulgues,
i els camps de blat són rostolls xops,
i tots els vents sospiren
per les coses tendres que ja no hi són.

Christina Rossetti. *Elegia*.

Pròleg

Is demum miser est, cuius nobilitas miserias nobilitat.

Infeliç és aquell la fama del qual fa famosos els infortunis.

Lucius Accius, *Telephus*

El brunzit al carrer era com el zum-zum de les mosques. Els fotògrafs s'apilotaven darrere les tanques vigilades per la policia; tenien preparats els morros llargs de les càmeres i el seu alè s'alçava com un núvol de vapor. La neu queia contínuament damunt dels barrets i les espatlles; els dits enguantats netejaven les lents. De tant en tant arribava algun clic intermitent, ja que els observadors omplien el temps d'espera disparant a la tenda de lona blanca muntada al mig del carrer, l'entrada de l'edifici de pisos de rajola vermella del darrere i el balcó del pis superior per on s'havia precipitat el cos.

Darrere de l'amuntegament de paparazzis hi havia unes camionetes blanques amb unes grans antenes parabòliques al sostre, i periodistes parlant, alguns en llengües estrangeres, mentre els tècnics de so, amb els auriculars posats, rondaven pels voltants. Entre gravació i gravació, els periodistes picaven de peus i s'escalfaven les mans amb grans gots de cafè que portaven de la cafeteria concorreguda de tres carrers més avall. Per matar el temps, els càmeres –tots amb gorra de llana– s'entretenien a filmar les esquenes dels fotògrafs, el balcó, la tenda que amagava el cos; després van canviar de situació per agafar imatges que captessin el caos que havia esclatat al plàcid i nevat carrer Mayfair, amb la seva filera de portes negres i lluents emmarcades per un arc de pedra clara i separades per mates retallades. L'entrada del número 18 estava delimitada amb cinta. Es podien distingir els agents de policia, alguns eren forenses vestits amb roba blanca, al vestíbul de la casa.

A les cadenes de televisió ja feia hores que els havia arribat la notícia. Als dos extrems del carrer s'hi havien reunit colles de curiosos que la policia mantenia a ratlla; alguns hi havien anat expressament a tafanejar, altres passaven per allà camí de la feina. Molts portaven els telèfons mòbils aixecats per fer fotografies abans de seguir endavant. Un jove que no sabia quin era el balcó en concret, els va fotografiar un darrere l'altre, tot i que el del mig estava atapeït amb una filera d'arbustos: tres esferes espesses i endreçades, que amb prou feines deixaven espai perquè s'hi aboqués una persona.

Un grup de nenes havia portat flors i les van filmar entregant els rams a la policia que, com que encara no havien decidit on dipositar-los, els van deixar ajaguts al darrere de la furgoneta policial, conscients que les càmeres els seguien cada moviment.

Els corresponsals dels canals de notícies que emeten les vint-i-quatre hores feien circular un corrent constant de comentaris i especulacions sobre els pocs fets sensacionals que coneixien.

«... des del seu àtic, cap a les dues de la matinada. Els guardes de seguretat de l'edifici van avisar la policia...

»...no hi ha senyals que indiquin que hagin de moure el cadàver, cosa que ha fet especular...

»... encara no s'ha aclarit si estava sola quan va caure...

»... han entrat a l'edifici uns quants equips d'agents per fer una recerca sistemàtica.»

Una llum gèlida inundava l'interior de la tenda. Hi havia dos homes ajupits al costat del cos, preparats per ficar-lo dins d'una bossa per transportar cadàvers. Li regalimava una mica de sang del cap damunt la neu. Tenia la cara aixafada i inflada, un ull reduït a un plec i l'altre mostrava una ratlleta de blanc opac entremig de les parpelles inflades. Quan el top de lluentons que duia brillava fent un tornassol, produïa una sensació de movi-

ment inquietant, com si la noia tornés a respirar o tensés els músculs i estigués a punt d'aixecar-se. La neu queia a copets suaus com ditades damunt de la lona.

–On cony és l'ambulància?

L'inspector Roy Carver s'estava despacientant per moments. Era un home panxut, amb una cara de color de vedella rostida, que sempre portava rotllanes de suor sota de les aixelles de la camisa. Feia hores que se li havia acabat la reserva limitada de paciència. Feia gairebé tanta estona com el cadàver que era allà; tenia els peus tan glaçats que amb prou feines se'ls sentia i li rodava el cap de gana.

–L'ambulància és a dos minuts –va dir el sergent Eric Wardle, responent inconscientment la pregunta del seu superior, mentre entrava a la tenda amb el mòbil enganxat a l'orella–. Hem estat organitzant un espai perquè aparqui.

En Carver va grunyir. El seu mal geni es veia exacerbat per la convicció que en Wardle estava excitat amb la presència dels fotògrafs. En Wardle, que tenia un aspecte agradable i juvenil i els cabells castanys ondulats i gruixuts, ara empolsimats de neu, es distreia cada vegada que sortia de la tenda, segons en Carver.

–Almenys aquesta colla se n'anirà quan hagi desaparegut el cadàver –va dir en Wardle, mirant els fotògrafs.

–Collons, no marxaran mentre tractem aquest lloc com si fos l'escenari d'un crim –va etzibar en Carver.

En Wardle no va respondre el repte insinuat. Però en Carver va explotar igualment.

–La pobra paia es va tirar daltabaix. No hi havia ningú més. El que tu anomenes testimoni estava súper penjat d'ella...

–Ja ve –va dir en Wardle i, cosa que va molestar en Carver, va tornar a sortir de la tenda a esperar l'ambulància a plena vista de les càmeres.

El cas va escombrar les notícies de política, conflictes bèl·lics i desastres i en van aparèixer tota mena de versions amb fotografies del rostre impecable de la noia i del seu cos àgil i tornejat. Al cap d'unes hores, els pocs fets que es coneixien s'havien escampat com un virus entre milions de persones: la disputa en públic amb el nòvio famós, la tornada a casa sola, el xiscle que s'havia sentit i la caiguda mortal final...

El nòvio s'havia refugiat en un centre de rehabilitació, però la policia no donava cap mena d'informació; van interrogar els que havien estat amb ella la nit abans; es van omplir milers de columnes de diari i hores de noticiaris de televisió, i la dona que va jurar que havia sentit una segona discussió moments abans que el cos es precipités també es va fer breument famosa i li van atorgar un espai més petit per a la fotografia, al costat de les imatges de la bella víctima.

Però després es va descobrir (i gairebé es podia sentir l'exclamació de decepció de la gent) que la testimoni havia mentit i s'havia refugiat en un centre de rehabilitació, i va aparèixer el famós sospitós principal, com si fossin l'homenet i la doneta d'una d'aquelles casetes de fusta que anuncien el temps, que no poden sortir mai alhora.

De manera que al final havia estat un suïcidi, i després d'un hiatus de consternació, la història va adquirir un nou impuls. Van escriure que era desequilibrada, inestable, que no havia suportat la notorietat que havia aconseguit amb la seva bellesa i el seu temperament dissolut; que s'havia mogut entre una classe adinerada i immoral que l'havia corromput; que la decadència de la seva nova vida havia trastornat una personalitat que ja era fràgil. Es va convertir en un conte moralista farcit de tafaneria sàdica i hi va haver tants columnistes que van fer referència a Ícar, que la revista d'actualitat *Private Eye* hi va dedicar una columna especial.

I finalment el deliri es va anar apagant i ni tan sols els periodistes hi tenien res més a dir, però ja s'havia dit massa.

Tres mesos després

Primera part

Nam in omni adversitate fortunae infelicissimum genus est infortunii, fuisse felicem

Perquè en tots els revessos de la fortuna la tristor que més afligeix és haver estat feliç.

BOETHIUS, *De Consolatione Philosophiae*

1

Tot i que en els seus vint-i-cinc anys de vida la Robin Ellacott havia viscut moments dramàtics i accidentats, mai no s'havia despertat amb el convenciment profund que recordaria aquell dia tant de temps com visqués.

Poc després de la mitja nit, en Matthew, el seu nòvio de feia temps, li havia demanat que es casés amb ell sota l'estàtua d'Eros, al mig de Piccadilly Circus. Després que ella acceptés, ell li va confessar eufòric que havia pensat fer-li la pregunta al restaurant tailandès on acabaven de sopar, però que s'havia imaginat l'escena sense la parella silenciosa que tenien al costat, que havia estat pendent de la seva conversa tota l'estona. Per això va proposar que sortissin a fer un passeig pels carrers que començaven a fosquejar, malgrat l'objecció de la Robin que tots dos s'havien de llevar d'hora l'endemà. Al final va tenir una inspiració i la va portar, tota intrigada, fins als esglaons de l'estàtua. Allà, deixant de banda la discreció (cosa molt rara en ell), li havia demanat de genolls que es casés amb ell, davant de tres penjats que hi havia arrecerats a les escales, compartint el que semblava una ampolleta d'amfetes.

Havia estat, segons el punt de vista de la Robin, la proposta de matrimoni més perfecta de la història. Ell fins i tot duia un anell a la butxaca, que ara portava ella: un safir amb dos diamants que li anava a la perfecció, i de camí cap a casa no parava de mirar-se'l, a la mà que tenia damunt la falda. Ella i en Matt ara tindrien una història per explicar, una història familiar graciosa, de la mena que es conta als fills, amb un pla (li encantava

que en Matt ho hagués planificat) que se'n havia anat en orris i s'havia convertit en una cosa espontània. L'havien enamorat els indigents, la lluna i en Matthew, espantat i atabalat, de genolls; l'havia enamorat Eros, i el Piccadilly de sempre, brut, i el taxi negre que els havia portat a Clapham. De fet estava a un pas d'enamorar-se de tot Londres, que fins aleshores no s'havia guanyat el seu afecte durant el mes que hi havia viscut. Fins i tot els passatgers pàl·lids i malcarats amuntegats al seu voltant al vagó del metro s'il·luminaven amb la lluïssor de l'anell. Va sortir de l'estació i va encarar la llum d'aquell matí fresc de març, va passar el dit gros per sota l'anell de platí i va experimentar una sensació explosiva de felicitat pensant que potser es compraria alguna revista de núvies a l'hora de dinar.

Els ulls masculins la repassaven mentre maniobrava entre les obres al capdamunt d'Oxford Street i consultava un full de paper que duia a la mà dreta. La Robin era, mirés com es mirés, una noia bonica; alta i sinuosa, amb els cabells llargs d'un daurat rogenc que onejaven amb els seu pas ferm i ràpid. L'aire fresc li havia posat color a les galtes pàl·lides. Era el primer dia d'una feina setmanal de secretària. Havia estat fent feines temporals des que havia anat a viure a Londres amb en Matthew, però no per gaire temps més; tenia una sèrie d'entrevistes «de debò» (com les havia qualificat ella) programades.

La part més complicada d'aquelles feinetes sovint consistia a trobar els despatxos. Londres, després de la petita població de Yorkshire que ella havia deixat enrere, li semblava immensa, enredada i impenetrable. En Matthew li havia dit que no caminés amb el nas ficat dins una guia de carrers, perquè allò feia pensar que era una turista i la tornava més vulnerable; era per això que es movia amb les indicacions dels mapes que li havia dibuixat maldestrament algú de l'agència de col·locació temporal. No estava gens convençuda que allò la fes semblar londinenca de naixement.

Les barreres de metall i les parets provisionals de plàstic blau que envoltaven les obres encara feien molt més difícil veure per on havia de passar perquè tapaven la meitat de les referències marcades en el paper que tenia a la mà. Va travessar el carrer esventrat davant d'un bloc d'oficines molt alt marcat com «Center Point» al seu mapa (semblava una gofra gegant de ciment amb un reixat espès de finestres quadrades uniformes) i va continuar en direcció a Denmark Street.

Ho va trobar gairebé accidentalment; seguint un carreró anomenat Denmark Place va anar a parar a un carrer curt ple de botigues interessants: aparadors plens de guitarres, teclats i tota mena d'articles musicals. Unes tanques blanques i vermelles envoltaven un altre forat obert al mig del carrer, i uns obrers que duien armilles fosforescents la van saludar amb xiulets i udols matutins, que la Robin va fer veure que no sentia.

Es va mirar el rellotge. Com que s'havia deixat el marge de temps habitual per perdre's, havia arribat un quart d'hora abans. L'entrada de l'oficina que buscava, sense caràcter i pintada de negre, es trobava a l'esquerra del *12 Bar Café*; el nom de l'ocupant de l'oficina era escrit en un retall de paper ratllat i enganxat amb cel·lo al costat del timbre del segon pis. En un dia normal, sense l'anell flamant que li brillava al dit, ho hauria trobat descoratjador; avui, però, el paper llardós i la pintura pelada de la porta eren, igual que els indigents del dia abans, simples detalls pintorescos de l'escenari de la seva història romàntica. Es va tornar a mirar el rellotge (el safir va centellejar i el cor li va fer un salt; es passaria la resta de la vida mirant centellejar aquella pedra), llavors va decidir en un rampell d'eufòria que hi pujaria abans d'hora i es mostraria motivada per una feina que no tenia la mínima importància.

Ja tenia el dit al timbre quan la porta negra es va obrir d'una revolada des de dins i una dona es va precipitar al carrer. Durant un segon curiosament estàtic les dues dones es van mirar

de fit de fit mentre intentaven evitar una col·lisió. Els sentits de la Robin estaven més alerta que de costum en aquell matí màgic; la visió fugaç d'aquella cara blanca li va fer una impressió tan profunda que l'hauria pogut dibuixar perfectament de memòria. Ho va pensar moments després d'haver-se aconseguit esquivar, evitant el contacte per un centímetre, després que aquella dona fosca hagués marxat de pressa carrer avall i desaparegués en tombar la cantonada. No va ser només la bellesa extraordinària del rostre el que li va quedar marcat a la memòria, sinó també l'expressió: irada i tanmateix satisfeta.

La Robin va aturar la porta abans que es tanqués i va entrar a l'escala bruta i fosca. Una escala antiquada de metall s'enfilava fent espiral al voltant de l'ascensor, que també era antic i amb forma de gàbia. Va pujar fins al primer pis anant molt amb compte que els talons alts no se li enganxessin als esglaons metàllics. Va passar per davant d'una porta on penjava un cartell laminat i emmarcat que deia «Crowdy Graphics» i va continuar pujant. Fins que es va trobar davant la porta de vidre del segon pis, la Robin no es va adonar a quina mena de negoci havia anat a prestar els seus serveis. Ningú de l'agència no l'hi havia dit.

El nom que hi havia escrit al costat del timbre del carrer estava gravat al vidre de la porta: C.B. Strike i, a sota, les paraules *Detectiu privat*.

La Robin per un moment es va quedar molt quieta, amb la boca entreoberta, amb una estupefacció que ningú que la conegués hauria entès. Mai no havia confessat a un sol ésser humà (ni tan sols a en Matthew) el seu secret de tota la vida, la seva ambició infantil. I que això passés precisament aquell dia! Li va semblar com una picada d'ullet de Déu (i això, en certa manera, també es relacionava amb la màgia del dia, amb en Matthew i l'anell; tot i que, ben mirat, no tenien cap mena de relació).

Assaborint el moment es va acostar molt a poc a poc a la porta gravada. Va allargar la mà esquerra (el safir, a la penom-

bra, es veia fosc) cap al pom però, abans de tocar-lo, la porta de vidre es va obrir de cop.

Aquest cop no hi va haver esquivada. Cent quilos invidents d'home grenyut li van caure al damunt; la Robin va perdre l'equilibri, la bossa li va sortir volant i, tot fent rodar els braços, va caure cap enrere i va sortir catapultada al buit, més enllà de l'escala mortal.

2

L'Strike va parar el cop, va sentit el xiscle agut i va reaccionar instintivament: allargant el braç va aconseguir agafar un manyoc de roba i carn; un segon xiscle va ressonar per les parets de pedra i aleshores, amb un tomb i una estrebada va aconseguir estirar la noia cap al replà. Els crits encara ressonaven per les parets, i es va adonar que ell havia cridat: «Hòstia puta!»

La noia estava doblegada de dolor i repenjada a la porta del despatx, somicant. Tenint en compte com estava encorbada, tombada cap a un costat, amb una mà enfonsada sota la solapa de la gavardina, l'Strike va deduir que l'havia salvada engrapant-li bona part del pit esquerre. Una cortina espessa de cabells ondulats, rossos i brillants, cobria la major part de la cara enrojolada de la noia, però l'Strike es va fixar que li rajaven llàgrimes de dolor de l'ull destapat.

–Collons, perdó! –la seva veu forta va retronar per tota l'escala–. No l'he vista, no m'esperava que hi hagués ningú...

Sota els seus peus, el dissenyador gràfic estrany i solitari que ocupava el despatx del pis de baix va cridar: «Què passa, aquí dalt?» i al cap d'uns segons, una queixa ofegada que venia de més amunt, indicava que a l'amo del bar de sota, que dormia al pis de l'àtic, també l'havia molestat (o fins i tot despertat) el soroll.

–Passi...

L'Strike va obrir la porta empenyent-la amb la punta dels dits per no haver de tenir cap contacte accidental amb la noia mentre hi continuava repenjada, i la va fer entrar al despatx.

–Va tot bé? –va cridar el dissenyador gràfic, amb un to de ploricó.

L'Strike va tancar la porta amb un cop.

–Estic bé –va mentir la Robin, amb la veu trencada, encara encorbada i la mà al pit, girada d'esquena a ell. Al cap d'un moment, es va posar dreta i es va tombar, tenia la cara molt vermella i els ulls plorosos.

El seu agressor accidental era immens; la seva alçada, la quantitat de pèl i la panxa incipient, feien pensar en un ós bru. Tenia un ull inflat i morat i un tall just per sota la cella. A la galta esquerra i a la banda dreta del coll rabassut s'hi veien unglades amb restes de sang coagulada, perquè duia el coll de la camisa descordat.

–És vostè el se-senyor Strike?

–Sí.

–Sóc la temporal.

–Com? Què?

–La temporal. De *Temporary Solutions*.

El nom de l'agència no li va esborrar la mirada de desconcert. Es van mirar amb desconfiança i desafiament.

Igual com la Robin, en Cormoran Strike sabia que recordaria per sempre les darreres dotze hores com una nit que marcaria un canvi d'època en la seva vida. I ara semblava que el Destí li enviava un emissari, vestit amb una elegant gavardina beix, per rifar-se del fet que la seva vida derivava cap a la catàstrofe. No havia de venir cap secretària temporal. La seva intenció en despatxar la predecessora de la Robin era posar fi al contracte.

–Per quant temps l'envien?

–U-una setmana, per començar –va respondre la Robin, a qui mai havien rebut amb tan poc entusiasme.

L'Strike va fer un càlcul mental ràpid. Una setmana amb la tarifa desorbitada de l'agència acostaria encara més el seu descobert al terreny de la irreparabilitat; fins i tot podria ser l'últi-

ma gota que faria vessar el got amb què l'amenaçava el seu creditor principal.

–Perdoni un moment.

Va sortir un moment de l'habitació per la porta de vidre, va girar immediatament a la dreta i es va ficar en un lavabo diminut. Va tancar la porta amb pany i es va mirar al mirall, picat i ple d'esquerdes, de damunt de la pica.

El reflex que li va tornar la mirada no feia goig de veure. L'Strike tenia el front alt i bombat, el nas ample i les celles poblades d'un jove Beethoven aficionat a la boxa; una impressió que encara accentuava més la inflor i la foscor de l'ull. Els seus cabells gruixuts i rinxolats, flonjos com una moqueta, li havien procurat tota una col·lecció de mots de joventut, entre els quals figurava «el Pelussa». Semblava més gran dels trenta-cinc anys que tenia.

Va entaforar el tap al forat del desguàs, va omplir amb aigua freda la pica bruta i esquerdada, va respirar fondo i hi va submergir tot el cap, que se sentia carregadíssim. L'aigua desplaçada li va caure damunt de les sabates, però va decidir no fer-ne cas, a canvi d'uns segons d'alleujament cec i glaçat.

Li van venir al cap imatges soltes de la nit anterior: ell buidant tres calaixos d'efectes personals dins d'una bossa de viatge mentre la Charlotte l'escridassava; el cendrer estampant-se-li a l'arc de la cella quan es girava a mirar-la des de la porta; el trajecte a peu per la ciutat fins al despatx, de negra nit, on havia dormit un parell d'hores a la cadira del despatx. Després, l'escena desagradable final i repugnant, quan la Charlotte el va haver localitzat a primera hora del matí per clavar-li les últimes banderilles que no havia pogut enfonsar-li abans que abandonés casa seva; la seva decisió de deixar-la marxar quan, després de clavar-li les ungles a la cara, va fugir per la porta; i després aquell moment de bogeria, quan havia sortit a empaitar-la –una persecució que havia acabat tan aviat com havia començat, amb la

intervenció involuntària d'aquella noia imprudent i supèrflua, que s'havia vist obligat a salvar i després a calmar.

Va treure el cap de l'aigua freda amb un gruny i un esbufec, i una sensació agradable de formigueig al cap i a la cara. Es va eixugar bé amb la tovallola encartonada que penjava darrere de la porta i va tornar a mirar fixament el seu trist reflex. Les esgarrinxades, netes de sang, semblaven més aviat marques del coixí que una altra cosa. La Charlotte ja devia ser al metro, aleshores. Un dels pensaments delirants que l'havia impulsat a córrer-li al darrere, era la por que es pogués llançar a la via. Una vegada, després d'una forta baralla que havien tingut, cap als vint-i-cinc anys, s'havia enfilat a una teulada, fent tentines com si anés borratxa, jurant que saltaria. Potser s'havia d'alegrar que *Temporary Solution* l'hagués obligat a abandonar la persecució. No hi podia haver retorn després de l'escena de primera hora del matí. Aquesta vegada, s'havia acabat.

Mentre s'apartava de la pell el coll xop de la camisa, l'Strike va estirar el pany rovellat, va sortir del lavabo i va tornar al despatx per la porta de vidre.

Al carrer de sota havien engegat una perforadora. La Robin estava dreta davant de l'escriptori, d'esquena a la porta; es va treure la mà del davant de la gavardina mentre entrava a l'habitació, i ell es va adonar que s'havia estat fent fregues al pit.

–Es... està bé? –li va preguntar l'Strike, vigilant de no fixar la mirada en el punt de la lesió.

–Estic bé. Escolti, si no em necessita me n'aniré –va dir la noia amb dignitat.

–No, no, de cap manera –va dir una veu que sortia de la boca de l'Strike, tot i que ell se la va escoltar amb enuig–. Una setmana... sí, estarà bé. Mmm... el correu és aquí –el va treure de sota l'estoreta i el va escampar damunt de l'escriptori buit que tenia al davant, com una ofrena propiciatòria. –Sí, si el vol anar obrint, respondre el telèfon i fer una endreça general... La con-

trasenya de l'ordinador és Hatherhill23, ara l'hi escriuré –i ho va fer sota la mirada recelosa de la noia–. Doncs ja està. Jo seré aquí.

Va entrar al seu despatx i va tancar la porta a poc a poc. Després es va quedar parat, gairebé immòbil, clavant els ulls a la bossa de sota el seu escriptori buit. Contenia totes les seves possessions, perquè dubtava que mai més tornés a veure les coses que havien quedat a casa de la Charlotte. Segurament ja haurien desaparegut a l'hora de dinar: incinerades, llençades al carrer, esbotzades i esmicolades, xopades amb lleixiu. La perforadora no parava de martellejar al carrer de sota.

Aleshores, la impossibilitat de pagar la pila de deutes, les conseqüències aclaparadores de la imminent ruïna del seu negoci, la seqüela desconeguda, però inevitablement espantosa, d'haver deixat la Charlotte, tot plegat li va saltar al damunt en una espècie de calidoscopi terrorífic.

Sense ser ben bé conscient que se n'havia mogut, es va trobar assegut a la cadira on havia passat les darreres hores de la nit. De l'altre costat de la separació poc sòlida del despatx, li arribaven sons esmorteïts de moviment. La Solució Temporal segurament ja havia engegat l'ordinador i aviat descobriria que l'Strike no havia rebut ni un sol correu electrònic relacionat amb la feina en tres setmanes. Després, i a petició seva, començaria a obrir tots els ultimàtums. Fatigat, adolorit i mort de gana, es va deixar caure de cara a l'escriptori i es va tapar els ulls i les orelles, encerclant-los amb els braços per no haver de sentir com una desconeguda desplegava la seva humiliació allà al costat.

3

Al cap de cinc minuts es va sentir un truc a la porta i l'Strike, que estava a punt de quedar adormit, va fer un bot a la cadira.

–Perdó?

El subconscient se li havia tornat a enredar amb la Charlotte i el va sorprendre veure la noia desconeguda entrant al despatx. S'havia tret la gavardina i ara es mostrava amb un jersei arrapat, força seductor, de color crema. L'Strike va centrar la mirada en l'arrel dels cabells de la noia.

–Sí?

–Hi ha un client per a vostè. El faig passar?

–Que hi ha què?

–Un client, senyor Strike.

Se la va mirar durant uns segons, intentant processar la informació.

–Ah, molt bé... Esperi's un parell de minuts, sisplau, Sandra, i després faci'l passar.

Ella es va retirar sense fer cap comentari.

L'Strike amb prou feines va perdre un segon demanant-se per què li havia dit Sandra; es va aixecar per veure com s'ho podria fer per dissimular l'aspecte i l'olor d'un home que havia dormit amb la roba que duia posada. Es va ficar sota l'escriptori, va regirar la bossa per treure'n un tub de pasta de dents i se'n va ficar una mica a la boca; llavors es va adonar que havia sucat la corbata a la pica del lavabo i que duia el davant de la camisa esquitxat de sang. Se la va treure d'una revolada i uns quants botons van sortir rebotats contra les parets i l'arxivador; en aca-

bat en va agafar una de neta,però molt rebregada, de dins la bossa i se la va cordar amb presses. Després d'amagar la bossa darrere de l'arxivador, va córrer a asseure's i es va assegurar de no tenir lleganyes als llagrimals, preguntant-se tota l'estona si aquell client era autèntic i si estaria disposat a pagar diners de debò pels serveis d'un detectiu. L'Strike havia arribat a la conclusió, en l'espiral de divuit mesos cap a la ruïna, que cap d'aquestes coses es podia donar per feta. Encara estava empaitant un parell de clients perquè li paguessin les factures pendents; un tercer s'havia negat a abonar-li ni un cèntim, perquè els descobriments de l'Strike no havien estat del seu gust. A més, com que cada cop estava més endeutat i l'amenaçaven amb una pujada del lloguer que feia perillar el seu despatx en aquella zona cèntrica de Londres, no estava en condicions de posar-ho en mans d'un advocat. Uns mètodes més inclements i salvatges de cobrament de deutes havien alimentat les seves fantasies recents; hauria estat un gran plaer per ell observar el més arrogant dels seus deutors arronsant-se sota un bat de beisbol.

La porta es va tornar a obrir; l'Strike es va enretirar ràpidament l'índex del nas i va seure molt dret, procurant tenir un aspecte despert i espavilat.

–Senyor Strike, el senyor Bristow.

El client potencial va seguir la Robin cap al despatx. La impressió immediata era favorable. El desconegut tenia una indiscutible aparença de conill, amb un llavi superior curt que no aconseguia amagar unes dents incisives molt grosses, tenia un color de pell terrós i els ulls, tenint en compte el gruix de les ulleres, eren miops; però el vestit fosc que portava era de tallat impecable i la corbata de color blau cel brillant, el rellotge i les sabates es veien d'excel·lent qualitat.

La llisor immaculada de la camisa del desconegut el va fer sentir doblement conscient dels mil rebrecs de la seva roba. Es va posar dret perquè en Bristow pogués contemplar el seu me-

tre noranta, li va allargar una mà amb el revés tot pelut i va mirar de compensar la superioritat en la indumentària del visitant mostrant-se com un home massa enfeinat per preocuparse de la vestimenta.

–Cormoran Strike, com està?

–John Bristow –va respondre l'altre, donant-li la mà. Tenia una veu agradable, cultivada i vacil·lant. Va aturar la mirada en l'ull inflat de l'Strike.

–Voldran prendre te o cafè? –va preguntar la Robin.

En Bristow va demanar un cafè sol, però l'Strike no va respondre; s'acabava de fixar en una dona jove de celles gruixudes, vestida amb un conjunt de pota de gall senzillet, que seia en el sofà atrotinat de la recepció. Costava molt de creure que dos clients potencials haguessin arribat al mateix moment. Només faltaria que li haguessin enviat una altra secretària temporal!

–I vostè, senyor Strike? –va preguntar la Robin.

–Com? Ah, cafè sol, amb dos terrossos, sisplau, Sandra –se li va escapar. Va veure que la noia feia una ganyota en tancar la porta, i fins aleshores no se li va acudir que no tenia cafè, ni sucre, ni tasses tampoc.

L'Strike va convidar en Bristow a seure, i aquest va resseguir amb la mirada el despatx ordinari amb desaprovació, li va semblar a l'Strike. El client potencial semblava neguitós, amb l'aire de culpabilitat que l'Strike associava amb els marits suspectes; tot i així desprenia autoritat, aportada principalment per la despesa evident de la indumentària. L'Strike es va preguntar com l'havia trobat, en Bristow. Era molt difícil que et vinguessin clients per recomanació d'altres, quan la teva única clienta (com deia sovint ploriquejant per telèfon) no tenia amics.

–En què el puc servir, senyor Bristow? –li va preguntar, un cop s'havia tornat a asseure.

–És que... de fet, mmm... m'agradaria saber si podria comprovar... crec que ens coneixem d'abans.

–Ah, sí?

–No em deu recordar, fa moltíssims anys... però em sembla que era amic del meu germà Charlie. En Charlie Bristow, que es va morir d'accident quan tenia nou anys.

–Hòstia! –va dir l'Strike–. En Charlie... sí que el recordo.

I sí que el recordava perfectament. En Charlie Bistrow era un dels molts amics que havia anat arreplegant durant la seva infantesa complicada i peripatètica. Era un nen magnètic, entremaliat i atrevit, cap de la colla més popular de l'escola nova de l'Strike a Londres. En Charlie va fer una sola mirada al nen nou cepat, que tenia un fort accent de Cornualla, i el va nomenar el seu millor amic i lloctinent. Van seguir dos mesos frenètics d'amistat íntima i mal comportament. L'Strike, que sempre havia estat fascinat pel bon funcionament de les cases dels altres nens, amb les seves famílies assenyades i ordenades, i els dormitoris que podien mantenir durant anys i anys, conservava un record molt clar de la casa d'en Charlie, que era espaiosa i luxosa. Tenien un jardí assolellat amb gespa, una caseta dalt d'un arbre, i llimonada amb gel que servia la mare d'en Charlie.

I aleshores hi va haver l'horror sense precedents del primer dia de tornada a l'escola després de les vacances de Pasqua, quan la mestra els va dir que en Charlie no tornaria mai més, que s'havia mort, que havia caigut amb la bicicleta daltabaix d'una pedrera mentre estava de vacances a Gal·les. Era una mala bèstia, aquella mestra, i no va poder resistir la temptació de dir a la classe que a en Charlie, que com devien recordar *sovint no creia els grans*, li havien *prohibit expressament* que no anés amb bicicleta prop de la pedrera, però que ho havia fet igualment, *potser per fer el fatxenda*; però s'havia vist obligada a aturar-se aquí, perquè ja hi havia dues nenes a primera fila que sanglotaven.

D'aquell dia endavant, l'Strike havia vist la cara riallera d'un nen ros esmicolant-se cada vegada que veia, o s'imaginava, una pedrera. No el sorprendria gens que a tots els membres de la clas-

se d'en Charlie Bristow els hagués quedat la mateixa por persistent de la fossa profunda, la caiguda a plom i la pedra inclement.

–Sí, recordo en Charlie –va dir.

A en Bristow li va ballar una mica la nou del coll.

–Sí, és pel seu nom, sap? Recordo molt clarament com en Charlie parlava de vostè, durant les vacances, pocs dies abans de morir. «El meu amic Strike», «el meu amic Cormoran Strike». És molt poc habitual, oi? D'on ve «Strike», ho sap? No l'he tornat a sentir enlloc més.

En Bristow no era la primera persona que coneixia l'Strike que s'agafava a qualsevol tema de distracció –el temps, la taxa de congestió, la seva preferència en les begudes calentes– per endarrerir l'explicació del motiu que l'havia dut a consultar-lo.

–M'han dit que té a veure amb el blat de moro –va dir–, amb les mesures del blat de moro.

–Ah, sí? Res a veure amb la boxa, ni les vagues, hahaha... no... Doncs miri, buscava algú perquè m'ajudés en aquesta qüestió i vaig veure el seu nom a la guia –en Bristow va començar a moure el genoll amunt i avall– i no sé si s'ho creurà però em va semblar... em va fer l'efecte que era un senyal. Un senyal d'en Charlie. Que em deia que tenia raó.

Li ballava la nou del coll quan empassava saliva.

–Entesos –va dir l'Strike amb cautela, esperant que no l'hagués confós amb un mèdium.

–Es tracta de la meva germana, sap? –va dir en Bristow.

–D'acord. Té algun problema d'algun tipus?

–És morta.

L'Strike es va frenar de dir, «Com? Ella també?»

–Ho sento molt –va dir prudentment.

En Bristow va acceptar el condol amb un cop de cap.

–És que... no és fàcil. Per començar, ha de saber que la meva germana és (era) la Lula Landry.

L'esperança, enlairada breument amb la notícia que potser

tenia un nou client, es va precipitar lentament com una làpida de granit i va aterrar amb un cop punyent al ventre de l'Strike. L'home que tenia al davant delirava, o estava clarament descentrat. Era una impossibilitat semblant a l'existència de dos flocs de neu idèntics que aquell home lletós i leporí pogués haver sortit de la mateixa font genètica de la bellesa espectacular que havia estat la Lula Landry, amb la seva pell de color de bronze i les extremitats de gasela.

–Els meus pares la van adoptar –va dir en Bristow tímidament, com si sabés el que estava pensant l'Strike–. Ens van adoptar a tots.

–Mm-mm –va fer l'Strike. Tenia una memòria excel·lent i molt precisa; pensant en aquella casa grandiosa, bonica i endreçada i l'extensió impressionant de jardí, es va recordar d'una mare rossa i lànguida presidint la taula de pícnic, la veu de tro distant d'un pare intimidador; un germà gran esquerp que pessigava el pastís de fruita i en Charlie fent riure a sa mare fent el pallasso; però no hi havia cap nena.

–No la devia conèixer, la Lula –va continuar en Bristow, altre cop com si l'Strike hagués dit els seus pensaments en veu alta–. Els meus pares no la van adoptar fins després de la mort d'en Charlie. Tenia quatre anys quan va venir a casa nostra. Havia estat acollida un parell o tres d'anys. Jo gairebé en tenia quinze. Encara recordo que jo estava dret al costat de la porta, mirant com el meu pare la portava pel caminet de l'entrada. Portava una gorreta de llana vermella. La mare encara la guarda.

I de sobte, en John Bristow va arrencar a plorar. Va sanglotar tapant-se la cara amb les mans, encorbat, tremolant, mentre li regalimaven llàgrimes i mocs entre els dits. Cada vegada que semblava que s'havia asserenat una mica, tornava a arrencar el plor.

–Em sap greu... perdó... hòstia...

Panteixant i sanglotant, s'anava eixugant per sota de les ulleres amb un mocador fet una bola, intentant recuperar el control.

La porta del despatx es va obrir i va entrar la Robin carregada amb una safata. En Bristow, amb les espatlles tremoloses, va apartar la cara. A través de la porta oberta, l'Strike va veure de reüll la dona del vestit jaqueta a la recepció; ella se l'estava mirant per sobre d'un exemplar del *Daily Express*.

La Robin va deixar damunt de l'escriptori dues tasses, un gerret amb llet, una sucrera i un plat amb galetes de xocolata que l'Strike no havia vist mai, va fer un somriure formal quan ell li va donar les gràcies i va avançar cap a la porta.

–Un moment, Sandra –va dir l'Strike–. Que podria...?

Va agafar un full de paper de dins el calaix i se'l va posar damunt la cuixa. Mentre en Bristow continuava sanglotant, l'Strike va escriure, molt de pressa i tan clarament com va poder:

> Googlegi Lula Landry i verifiqui si era adoptada i, en cas positiu, per qui. No en comenti res a la dona que hi ha a fora (què hi fa?). Escrigui les respostes a aquestes preguntes i torni-me-les sense dir res del que hagi descobert.

Va allargar el full de paper a la Robin, que el va agafar sense dir res i va sortir del despatx.

–Ho sento, em sap molt de greu –va panteixar en Bristow, quan es va haver tancat la porta–. No actuo així, normalment... He tornat a la feina, he estat veient clients... –va inspirar unes quantes vegades. Amb els ulls vermells, la semblança amb un conill albí encara era més notòria. Encara seguia fent ballar el genoll dret amunt i avall.

–Ha estat un tràngol horrorós –va xiuxiuejar, inspirant profundament–. La Lula... i la meva mare s'està morint.

A l'Strike se li feia la boca aigua amb la visió de les galetes de xocolata, perquè tenia la sensació que feia dies que no tastava res, però li va semblar que seria molt mala entrada posar-se a fer un mos mentre l'altre s'estremia, somicava i s'eixugava els ulls.

La perforadora continuava martellejant com una metralladora al carrer de sota.

–Ha renunciat definitivament a partir de la mort de la Lula. L'ha destrossat. Semblava que el càncer estava en remissió, però ha tornat, i diuen que ja no hi poden fer res més. Vull dir, que és la segona vegada. Va tenir una espècie de depressió després d'allò d'en Charlie. El pare va pensar que una altra criatura l'ajudaria a superar-ho. Sempre havien volgut tenir una nena. No els va ser fàcil que els donessin la idoneïtat, però la Lula era mestissa i més difícil d'assignar, i per això –va acabar ofegant un sanglot– van aconseguir que els hi donessin.

–Sempre va ser molt b-bonica. La van d-descobrir a Oxford Street, comprant amb la meva mare! Se la va queda Athena, una de les agències més prestigioses. Quan tenia disset anys ja es dedicava tot al dia a fer de model. Quan va morir, tenia un patrimoni d'uns deu milions de lliures. No sé per què li explico tot això. Segurament ja ho sap tot. Tothom ho sabia (o s'ho pensava) tot, de la Lula.

Va agafar la tassa barroerament; les mans li tremolaven tant que va vessar cafè i se'l va abocar damunt dels pantalons impecablement planxats.

–Què voldria que fes per a vostè, exactament? –li va preguntar l'Strike.

En Bristow va deixar la tassa damunt de l'escriptori sense parar de tremolar i després va ajuntar fort les mans.

–Diuen que la meva germana es va suïcidar però jo no m'ho crec.

L'Strike es va recordar de les imatges que havia vist per televisió: la bossa negra damunt d'una llitera, una tempesta de flaixos de càmera mentre l'entraven a l'ambulància, els fotògrafs amuntegant-s'hi al voltant mentre començava a arrencar, aixecant les càmeres i acostant-les als vidres negres de les finestres, que rebotien llum blanca. Sabia més de la mort de la Lula Lan-

dry que el que hauria volgut saber mai; el mateix es podria dir de qualsevol persona dotada de sentits a la Gran Bretanya. Com que et bombardejaven amb la notícia, t'hi interessaves en contra de la teva voluntat i, sense ni adonar-te'n, n'estaves tan ben informat i tenies una opinió tan formada dels fets, que no series apte per formar part d'un jurat.

–Hi va haver una investigació, veritat?

–Sí, però l'investigador encarregat del cas ja estava convençut d'entrada que era un suïcidi, simplement perquè la Lula prenia liti. Li van passar per alt tantes coses! Fins i tot les van comentar per internet...

En Bristow va assenyalar amb el dit l'escriptori buit de l'Strike, on era lògic esperar que hi hagués un ordinador.

Després d'un truc lleuger, la porta es va obrir; la Robin va entrar, va allargar un paper doblegat a l'Strike i va tornar a sortir.

–Perdoni, em permet? –va dir l'Strike–. Esperava aquest missatge.

Va desplegar la nota damunt la cuixa, perquè en Bristrow no la pogués llegir d'esquitllentes, i va llegir:

> La Lula Landry va ser adoptada per Sir Alec i Lady Yvette Bristow quan tenia quatre anys. Es deia Lula Bristow fins que va adoptar el cognom de soltera de la mare, quan va començar a fer de model. Té un germà més gran que es diu John, que és advocat. La noia que s'espera a l'entrada és la nòvia del senyor Bristow i fa de secretària al seu bufet. Treballen per a Landry, May i Patterson, el despatx que va fundar l'avi matern d'en John i la Lula. La fotografia d'en John Bristow que apareix a la pàgina web del bufet és idèntica a l'home amb qui està parlant.

L'Strike va rebregar la nota i la va llençar a la paperera que tenia als peus. Es va quedar bocabadat. En John Bristow no era un somiatruites; i tot feia pensar que li havien enviat una secretària temporal amb més iniciativa i més bona escriptura de cap de les que havia tingut fins aleshores.

–Perdoni, continuï –va dir en John Bristow–. Què deia, de la investigació?

–Sí –va dir en Bristow, eixugant-se la punta del nas amb el mocador mullat–. No nego que la Lula tingués problemes. Les va fer passar negres a la mare, de fet. Va començar més o menys al mateix temps de la mort del pare (segurament ja ho deu saber, la premsa es va fer un tip de parlar-ne durant una temporada). El cas és que la van expulsar de l'escola per fer el ruc amb les drogues i es va escapar a Londres. La mare la va trobar malvivint amb uns drogoaddictes. Les drogues li van agreujar els problemes mentals; va fugir d'un centre de rehabilitació... hi va haver múltiples escenes i drames. Al final, però, van descobrir que tenia un trastorn bipolar, la van medicar i des d'aleshores, mentre es prenia les pastilles, estava bé; ningú hauria endevinat mai que tingués cap problema. Fins i tot el forense va declarar que s'estava prenent el medicament, l'autòpsia ho va demostrar.

Però ni la policia ni el forense hi veien més enllà del cas d'una noia que tenia un historial de fragilitat psíquica. Insistien que estava deprimida, però li puc assegurar que la Lula no n'estava gens. La vaig veure el matí abans que es morís i estava perfectament. Les coses li anaven molt bé, especialment en el terreny professional. Acabava de signar un contracte que li reportaria cinc milions de lliures en dos anys; em va demanar que me'l mirés, i em va semblar un negoci fabulós. El dissenyador era un bon amic seu, en Somé, suposo que n'ha sentit parlar. I tenia feines contractades una darrere l'altra durant mesos. Tenia una sessió al Marroc molt aviat, i a ella l'encantava viatjar. Doncs ja ho veu, no hi havia cap motiu perquè es volgués treure la vida.

L'Strike va assentir educadament, tot i que per dins sentia indiferència. Els suïcidis, segons la seva experiència, eren perfectament capaços de fingir interès en un futur on no tenien cap intenció d'habitar. L'humor rosat, tenyit de daurat, amb què s'havia llevat la Landry fàcilment es podia haver tornat fosc i

sense esperança al llarg del dia i la mitjanit que havien precedit la seva mort. Sabia que passava. Recordava el tinent del King's Royal Rifle Corps, que s'havia llevat de nit després de celebrar el seu aniversari, en què havia estat l'ànima de la festa. Havia deixat una nota per a la seva família on els demanava que avisessin la policia i que no entressin al garatge. Qui va trobar el cos penjat del sostre va ser el seu fill de quinze anys, que no havia vist la nota en passar corrents per la cuina per anar a buscar la bicicleta.

–I no és només això –va dir en Bristow–. Hi ha proves, proves sòlides. La Tansy Bestigui, per començar.

–És la veïna que va dir que havia sentit una discussió al pis de dalt?

–Exacte! Va sentir un home que cridava, just abans que la Lula caigués daltabaix del balcó. La policia va treure importància al testimoni, senzillament perquè... perquè havia pres cocaïna. Però això no vol dir que no sentís el que va sentir. La Tansy insisteix encara ara que la Lula estava discutint amb un home segons abans de caure. Ho sé perquè n'he parlat amb ella recentment. El nostre bufet s'ocupa del seu divorci. Estic segur que la podria convèncer perquè parlés amb vostè.

–A més a més –va dir en Bristow, observant l'Strike amb neguit, intentant valorar la seva reacció–, hi ha les imatges de les càmeres de seguretat. Es veu un home caminant cap a Kentigern Gardens uns vint minuts abans que la Lula caigués i després imatges del mateix home fugint com un esperitat de Kentigern Gardens, al cap de poc que ella caigués. No han descobert mai qui era, ni han aconseguit localitzar-lo.

Amb una espècie d'afany furtiu, en Bristow es va treure d'una butxaca de dins de l'americana un sobre una mica rebregat i l'hi va allargar.

–Ho he posat tot per escrit. El temps i tots els detalls. És tot aquí. Ja veurà com encaixa.

L'aspecte del sobre no va ajudar gens a fer créixer la confi-

ança de l'Strike en el criteri d'en Bristow. Li havien entregat coses similars altres vegades: els fruits manuscrits d'obsessions solitàries i errònies; divagacions de pinyó fix sobre teories pròpies; horaris enrevessats enginyats per adaptar-se a elucubracions fantàstiques... L'advocat tenia espasmes a la parpella esquerra, feia ballar un genoll amunt i avall i li tremolaven els dits que aguantaven el sobre.

Durant uns quants segons l'Strike va sospesar la importància d'aquests senyals d'angoixa en comparació amb les sabates d'artesania i el rellotge Vacheron Constantin que apareixia al seu canell pàl·lid cada cop que gesticulava. Era un home que podria pagar i pagaria; fins i tot durant prou temps per permetre que l'Strike amortitzés un termini del préstec, que era el seu deute més urgent. Amb un sospir i un retret interior a la seva consciència, l'Strike va dir:

–Senyor Bristow...

–Digui'm John.

–John... seré sincer amb vostè. Em sembla que no seria correcte acceptar els seus diners.

A en Bristow li van sortir clapes vermelles al coll i al rostre vulgar, mentre continuava allargant el sobre.

–Què vol dir, amb això que no seria correcte?

–La mort de la seva germana segurament es va investigar més que cap altre cas. Milions de persones i els mitjans de bona part del món van seguir tots els passos de la policia. Devien actuar amb més miraments que habitualment. El suïcidi costa molt d'acceptar.

–No l'accepto. No l'acceptaré mai. Ella no es va matar. Algú la va empènyer daltabaix del balcó.

La perforadora del carrer es va parar de cop i la veu d'en Bristow va ressonar molt fort pel despatx; la seva atzagaiada era la pròpia d'un home dòcil portat al límit absolut.

–Ah, ja ho veig! És un altre d'aquests, eh? Un psicòleg de

butaca! En Charlie és mort, el meu pare és mort, la Lula és morta i la meva mare s'està morint; he perdut a tothom i necessito un terapeuta de dol, no un detectiu. Es pensa que no ho he sentit més de cent punyeteres vegades?

En Bristow es va posar dret i impressionava, malgrat les seves dents de conill i la pell clapada.

–Sóc un home bastant ric, Strike. Em sap greu ser tan groller, però és així. El meu pare em va deixar un fideïcomís considerable. M'he informat sobres les tarifes d'una investigació d'aquest tipus i estaria disposat a pagar-li el doble.

Tarifa doble! La consciència de l'Strike, que fins aleshores havia estat ferma i rígida, s'havia debilitat a causa de diversos infortunis; aquella era l'estacada final. El seu jo més primitiu ja deambulava cap pel terreny de l'especulació feliç: un mes de feina li donaria prou per pagar la secretària temporal i uns quants lloguers endarrerits; dos mesos, els deutes més urgents... amb tres mesos, eliminaria bona part del descobert... amb quatre mesos...

Però en John Bristow s'acostava cap a la porta tot parlant per damunt de l'espatlla, rebregant dins el puny el sobre que l'Strike s'havia negat a agafar.

–El volia a vostè perquè havia estat amic d'en Charlie, però he fet una mica de recerca sobre vostè, no sóc un perfecte imbècil. Va formar part del servei d'investigacions especials de la policia militar, oi? I el van condecorar i tot. No puc dir que el seu despatx m'hagi impressionat favorablement.

En Bristow pràcticament cridava, arribat en aquest punt, i l'Strike era conscient que les veus ofegades de les dues dones a la recepció havien callat de cop i volta.

–Però ja veig que estava equivocat i que fins i tot es pot permetre el luxe de rebutjar feines. Fantàstic!, no cal que en parlem més. Estic segur que trobaré algú altre per fer aquesta feina. Perdoni les molèsties.